

Vojislav Karanović

DODIR

Prizor traje do ivice mog pogleda,
Potom se obrušava. Kiša se
Sliva niz oluk. Barica
Koja se stvara u ulegnuću asfalta
Prevariće nekog odbleskom.
Trava se leluja, i zemlja se ježi.
Rovac se užasnut trgne u svom
Uzanom hodniku.
Vrtoglavica se vije
Na staklenoj stabljici.
Kao prašina je mrak rastresit.
Svetlost me uvek iznenadi.
Vrhovi mojih prstiju su se rascvetali.
Blago zanjihan
Svet izvan mene postoji.

USPON

Mora se krenuti od malog
I neznatnog. Od crne
Tačke sa krilca bubamare.
Preko njihanja travki
I cveta divlje ruže.
Kandže što se izvlači i uvlači,
Šape dok izviruje iz grma.
Preko oblaka koji zaklanja
Sunce, neuhvatljivog pramena
Magle, pa sve do vetra što se
Mršti, i kida, sam u sebi.
Mora se poći iz podnožja,
Puteljcima gde se pod nogom
Rone kamenčići.
Ići uskim stazama, sve užim,
Neprohodnim. Probijati se.
Kao zrak kroz oblak, ili
Zver kroz šumu.
Sve do vrha, do tačke
Gde je skoncentrisan i oštar
Život, a smrt razređena
I laka. Odakle sve stvari
Izgledaju neznatne i male.
Da bi se potom krenulo
Dole, u neki oblik.
Puteljkom, gde se rone
Reči.

SIN ZEMLJE

Teški smo Zemlji. Dugo me je
Kopkalo to osećanje. Rilo
Po meni, potkopavalo
Ovo malo mira
I sigurnosti. Kroz glas,
Kroz dah, kroz riku
Šumskih zveri – Zemlja
Se oslobađa nas.
Cvrkut ptica, otvaranje
Pupoljaka, mirisi
Poljskog cveća - tako
Nas Zemlja predaje,
Vraća nebu. I kao
Da pri tom žuri.

Zemlja ne zna, da bez nas
Ne postoji. Da bi bez
Nas bila gola
I uzaludna
Kao bilijarska kugla
Zauvek sletela
Sa meke čoje
Bilijarskog stola.

Duša: to je prostor u kome
Zemlja jedino postoji. Tu se
Ona kotrlja i okreće,
Oko sebe i oko drugih planeta.

Poslednje osećanje, ono koje
Umirućeg prevede iz ovog
U onaj svet – eto ivice
Provalije dublje
Od najdubljeg kanjona.

Zemlja to zna, i zato
Okleva: ne da nas sve,
I odjednom.

Ja sam ovde. Cvet
Krvavih latica
Otvorio se u meni.

MOLITVA

Bože, daj mi snage da mirno
Primim meru patnje
Koja mi je određena;
Da bol što se i u moju
Dušu uvlači
Nikad ne nazovem uljezom
Ni gostom.

Prostorija u kojoj boravim
Svetla je, i otvorena.

I daj mi snage da se ne
Pogordim, zbog radosti,
Tih trenutaka ozarenja,
Kada sam se sa svetom
Spajao u ljubavnički
Zagrljaj.

Nervatura lista, svetlucanje
Površine reke, miris
Rascvetalih lipa, školjka
Ukopana u pesak, oblaci
Nagomilani ispred
Tamne pozadine neba.

Sve je to toliko stvarno,
Da mora biti u meni.

Slab sam. Zato govorim.

PORED PROZORA

Na dohvat ruke toliko toga.
Sunčevi zraci, prozor,
odblesci u staklu.
Lelujavi oblici
spleteni pred očima.
Juče je ovde
ćutala u sebi močvara;
danas ti
pokušavaš da govoriš,
mrmoriš u bradu sebi,
tu gde su žice pune struje
a lišće oivičeno prazninom.
Tiši nego vetar
što se šunja kroz trsku.
I ne prestaješ, nikako, ne.
Nižeš reči sve dalje, i dalje,
još, i još, kao da tome
nema kraja, i kao
da ne znaš da reč
nije vazduh, nije nebo,
ni otisak prsta na staklu
nije. Jezik jeste proziran
ali ono što se kroz njega vidi
nevidljivo je.